

НАРОДЕНЪ БУДИТЕЛЪ

СЕДМИЧЕНЪ ЦЪРКОВНО-ОБЩЕСТВЕНЪ ВЕСТИНИКЪ ЗА ХРИСТИЯНСКА ПРОСВѢТА И ИНФОРМАЦИЯ.

УРЕЖДА РЕДАКЦИОНЕНЪ КОМИТЕТЪ. — ВСИЧКИ РЪКОПИСИ И СУМИ ДА СЕ ИЗПРАЩАТЪ ДО СВЕЩ. Д. ПОПВАСИЛЕВЪ-ШУМЕНЪ.

АБОНАМЕНТЪ:
за година 50 лв.
предплатени на
два пжти.
БРОЯ 1 левъ.
ЗА ОБЯВЛЕНИЯ
се плаща по 1 левъ
на дума.

Рождество Христово.

Нѣма по великъ денъ въ историята на човѣчеството, въ който се роди итлеемския Младенецъ. Той не забрави малкия свой приятелъ и синъ — човѣка. Презъ рождението на Христа всички ние, хората, влѣзохме отново въ жива връзка съ сеединния въ свѣта. Съ раждането, съ възплъщението на Христа, Богъ не е вече една абстрактна и неуволима идея. Той става, Той е, баща на всички и всички. Ние всички сме синове на този всемирень баща. Ние всички сме братя на вностойни и свободни за Него и предъ Него. И вътрешната връзка на това ново взаимоотношение не сж сухи силозими и вкончаващи стракове, свещения топликъ на любовта.

Въ денъ на Христовото рождество Богъ споходи заповѣдания и обеднялия по духъ човѣшки домъ. Богъ и човѣкъ стѣ срѣщнаха. Човѣкъ стана отново достоенъ за свѣтлитъ прекрасни чертози на божествената Чистота. Богъ се смили надъ човѣка. Той видя неговата неизцѣрима слабостъ и вѣлака за човѣка като баща надъ леглото на своето болно дете. Христосъ издигна човѣка. Той му даде надежди. Дадѣ му смѣлостъ, даде му сила да стои здраво на собствени-

тѣ си крака, да върва въ себе си. И всичко това Младенецътъ Исусъ направи съ онази всеопрощаваща любовъ, що разля по студената земя неговото божествено сърдце. Не напразно презъ нощта на Неговото раждане ангелитѣ пѣха: Слава Богу въ висинитѣ и на земята миръ! Да, Христосъ дойде за да въдвори миръ на земята. И познава Христа, и щастлива е на земята онази човѣшка душа, у която тупти едно любящо сърдце, която знае да прощава на всички, която гледа грижитѣ на живота отъ пиедестала на мждростъта, която служи на доброто въ живота, него търси, него почита, него жадува.

Изтекоха 1927 год. откакъ се роди въ Витлеемъ Пратеникътъ на небето, а мирътъ въ човѣшкото общество още не енастаналъ. Нѣма пѣленъ миръ на земята. Защото хората и до днесъ враждуватъ на Христа. Защото тъмната съвестъ човѣшка се плаши отъ слѣтлото лице на кроткия Татко — Христа и го отхвърля, бѣга отъ него. Човѣчеството все още бѣга отъ Христа, бѣга отъ мира на земята. Но, все пакъ, има хиляди хора, които обичатъ Христа и копнеятъ за Неговата правда. И тѣхъ ние приветствуваме радостно: **ЧЕСТНО РОЖДЕСТВО ХРИСТОВО!**

Витлеемскитѣ Ясли и Съвременната култура.

Много открития и изобретения изъ областъта на техниката, индустрията и естествознанието станаха причина да се зашемети свѣта на мнозина отъ хората, та почнаха да мислятъ себе си за богове, а небесния Отецъ да смѣтатъ за излишенъ.

Отъ време на време почнахме да чуваме смѣло и натъртено думитѣ: „Човѣчеството само носи сѣдбинитѣ си. Нѣма никакъвъ Богъ, па и човѣчеството нѣма нужда отъ неговата помощ. То само си помага и все по-вече и по-вече завладява природата и силитѣ, що сж въ нея и пр.“ ... Не отричаме, че зачестилитѣ атентати и умѣлото курдисване на адскитѣ машини ни говорятъ за една своего рода техника и повърхностна цивилизация. Твърдимъ, обаче, че външната култура и интелигентностъ, безъ религия и моралъ сж нѣща, опасни и за индивида, и за обществото. Действително, далновиденъ държавень мжжъ е билъ оня, който е казалъ, че най-голѣмата опасностъ за новото време е факта, дето

некултурнитѣ или полукултурнитѣ раси стигнаха да владеятъ техникескитѣ средства на съвременната култура, безъ да имъ е предадена духовната и нравствена култура.

Съвременната култура съдържа въ себе си две опасности: 1) Тя прави хората твърде повърхностни. 2) Прави ги горделиви т. е. да се мислятъ за по-умни и по-силни, отколкото сж.

Лукса, комфортния животъ и изтънченитѣ вкусове особено на хората изъ по-голѣмитѣ градове, ставатъ причина мнозина да се влюбзатъ въ суетни и преходни нѣща и да изгубятъ изъ предъ видъ вишитѣ ценности и вѣннитѣ истини.

Мнозина живѣятъ днесъ за утре, живѣятъ повърхностно. Отминаватъ голѣмитѣ и сериозни въпроси, както бързитѣ влакове летятъ надъ страшнитѣ пропасти.

Замаяни въ този водовъртежъ, ние чувстваме нужда отъ силни срѣдства, за да се опомнимъ и съсрѣдоточимъ, да дадемъ другъ тласкъ на жи-

вота и да намѣримъ една висша опора въ живота си.

Историята ни казва, че следъ префинената грѣцка култура и следъ като римската сила стигна своята кулминационна точка, следва пустинническия аскетизъмъ воглавъ съ проповѣдника на покаянието Йоана, а следъ него дойде и Месия съ своята божествена любовъ. Между тая култура и разкапващата се сила на стария Римъ, преди 1927 год. Христосъ се роди и така освети своята бедна киха отъ Витлеемъ, предъ която се поклонили и овчаритѣ, и мждрецитѣ. На потъналия въ разкошъ и суетни удоволствия грѣкъ и римлянинъ Христосъ каза: „Духътъ е, който живото твори, плътъта нишо не ползва.“ Търсете истината и тя ще ви освободи.“

Това, което на мнозина днесъ се вижда, че е денъ, то е мракъ, за това св. Иоанъ казва, че Христосъ е дошелъ като свѣтлина въ мрака, и мрака не може да го обземе. Нѣкогашъ и поета Хайне се бѣ възгордялъ и бѣ почналъ да се мисли, че е силенъ и свободенъ като Богъ. Болестъта обаче, която напоследъкъ го бѣ сполетяла, го застави да види нищожеството си и не съвършенството си и да го изповѣда въ стихотворенията си.

„Човѣкъ, който се мисли толкова великъ и силенъ, господарь на земята и въздуха, какво може да сторѣ предъ гнѣва на разбунтувалитѣ се сили на природата? Какво може да стори човѣкъ съ своята техника и наука, съ всички открития и машини, напр. само противъ едно землетресение?“ Нищо. Д-ръ фонъ Киферъ, професоръ по геология при Тюбенския университетъ, казва, че земетресението отъ 1911 год. тѣй силно почувствувано въ Парижъ, Бреслау, Виена и пр. е имало сила 8—9 градуса. Ако би се издигнало до 10 градуса, всички сгради биха станали прахъ и пепель. Сжщото е и съ земетресението отъ островъ Мартиника, случило се презъ 1902 год.; сжщо и за земетресението презъ 1913 год. въ нашата страна? Това може да се случи навѣкжде и всѣкога. Колко сме нищожни, но пѣкъ колко горделиви и надменни? Приклонете горделивитѣ си чела предъ Витлеемскитѣ ясли и примѣръ вземете за смирение отъ Оня, Който е билъ най-голѣмия изъ най-голѣмитѣ. Човѣче, спри се спокойно днесъ предъ пещерата отъ Витлеемъ! Забрави за моментъ грижитѣ и здѣлнитѣ си! Помни, колко малкъ, беденъ и незабѣляванъ дойде въ свѣта Той, господарь на душитѣ и морскитѣ стихии, Синътъ Божий, и колко скромно живя и премина презъ него.

Божеството на младенеца Исуса зове всички ни чрезъ таинствения камбанень звънъ, къмъ вътрешно съсрѣдоточване, миръ, любовъ и благоволение.

Ти, който преброждашъ земята, спри за мигъ дѣхътъ си и позамисли се още веднажъ върху великитѣ въпроси на вѣчността! Взири се още еднажъ въ висинитѣ, въ пжта на звездитѣ! Спри се надъ ве-

ликото историческо събитие, рождението на Витлеемския младенецъ и запѣй заедно съ хора на ангелитѣ и овчаритѣ: Слава Богу на небето, на земята миръ и между човѣцитѣ благоволение! ...

Свещ. П. Икономовъ.
Варна

Декемврийска нощъ.

Това бѣше отдавна, отдавна, но заедно съ това и твърде недавна.

Бѣ тиха, полусвѣтла и удивително дълбока нощъ.

Въ въздуха се чувствуваше приближаване на буря.

Бѣ много хладно.

Тъмнo синьото небе, усеяно съ милиони звезди, презъ тази нощъ се показваше особено странно и загадъчно.

Като че ли нѣкой Властенъ, Невидимъ и Силенъ е измилъ звездитѣ. — Тѣ презъ тази нощъ горѣха ярко и силно.

Но най-ярко между всички горѣше една нова, поразително голѣма звезда.

Тя замаиваше погледа, като изпълваше душата съ молитвено, топло чувство, даже съ нѣкакъвъ си суевѣренъ страхъ.

Нѣкъде далече се чернѣеше грамадна самотна скала и близо до нея дрѣмѣше градина.

Голитѣ дървета, разлюлявани отъ мекъ вѣтрецъ, шепнѣха за нѣщо ново, за нѣкаква тайна.

И когато Дѣва Мария влезе въ градината, дърветата изведнажъ се облякоха съ листа, цвѣнаха маковѣтъ, и розитѣ я облѣхнаха съ своя неженъ ароматъ.

Дева Мария откъсна единъ макъ и, о чудо! — Отъ тънkitѣ жилки на маковия цвѣтъ потече алена кръвъ.

И цвѣтоветѣ живо прошепнаха съ понятень само за Дева Мария езикъ, че въ тѣхъ сж душитѣ на тѣзи, които трѣбва да пролѣятъ кръвъта си отъ любовъ къмъ Христа.

Светото семейство продължи дългия си пжтъ.

Бавно се съмваше.

Изморено отъ дългия пжтъ, светото семейство спрѣ въ кошарата на единъ овчаръ и се настани въ единъ оборъ ...

До една отъ яслитѣ на слама прилегна Дева Мария.

Новата, голѣма, свѣтла звезда застана надъ тази кошара.

Стана нѣщо велико, небивало презъ вѣковетѣ.

Преди разсъмване на вратата на кошарата се почука. Влѣзоха старци — вжлхви и казаха: тукъ трѣбва да е светото мѣсто, което търсимъ, защото надъ него застана небесниятъ знакъ. Ние знаемъ, че тукъ се е родилъ Спасителътъ на мира. Дойдохме да му се поклонимъ. И почнаха да славословятъ новородения Богомладенецъ и му принесоха въ даръ злато, ливанъ и смирна ...

Н. Мазуркевичъ.

Евангелския разказъ.

за рождението на Исуса.

Мнозина отъ деца не сж чели евангелието. А то съ чудна простота разказва: Презъ ония дни излезе отъ кесаря Августа заповѣдъ — да се направи преброяване по цѣлата земя. Това преброяване бѣше първо, когато Кириний управляваше Сирия. И отиваха всички да се записватъ, всѣки въ своя градъ.

Тръгна и Иосифъ отъ Галилея, отъ града Назаретъ, за Иудея, за града Давидовъ, наречень Витлеемъ, понеже бѣше отъ дома и рода Давидовъ, за да се запише съ Мария, сгодената за него жена, която бѣше непраздна. А когато бѣха тѣ тамъ, дойде ѣ време да роди; и роди своя Синъ първенецъ, пови Го и Го положи въ ясли, защото нѣмаше за тѣхъ мѣсто въ странноприемницата.

Въ тая сжщата страна имаше пастири, които ношуваха на полето и пазѣха нощна стража при стадото си. И ето яви се предъ тѣхъ Ангелъ Господень, и слава Господня ги осия; и се исплашиха твърде много.

И рече имъ ангелътъ: не бойте се: ето, благовестя ви голѣма радость, която ще бжде за всички човѣци; защото днесъ ви се роди въ града Давидовъ Спасителъ, Който е Христосъ Господъ и ето ви белѣгъ: ще намѣрите Младенецъ повитъ, лежащъ въ ясли.

И веднага се яви съ ангела многобройно войнство небесно, което хвалѣше Бога и казваше: Слава въ висинитѣ Богу, и на земята миръ, между човѣцитѣ благоволение!

Когато ангелитѣ си отидоха отъ тѣхъ на небето, пастиритѣ си рекоха единъ другиму: да отидемъ до Витлеемъ, и да видимъ случилото се тамъ, за което ни възвѣсти Господъ.

И дойдоха бързишкомъ, и намѣриха Мариамъ и Иосифа, и Младенеца да лежи въ яслитѣ. А като видѣха, разказаха каквото имъ бѣ възвестено за тоя Младенецъ. И всички,

които чука, почудиха се на това що имъ разказаха пастирите.

А Мариямъ спазваше всички тия думи, като ги слагаше въ сърдцето си.

Лука 2, 1—19.

Чака ни работа.

— Госпожо, вашиятъ синъ Кольо, свърши ли прогимназията.

— Да, ще постъпи вече въ гимназията.

— Записахте ли го въ Православното Християнско Ученическо дружество?

— Не, отче, знаете, много залисии. Кое по-напредъ да направимъ? Но той е записанъ въ много „хуманитарни“ дружества. Кольо има вече три форми: скаутска, туристка, облича се и като колоездачъ. Въобще напредватъ младежите сега. А туй християнското дружество, какъ казахте, то съ каква форма се отличава?

Азъ обяснихъ на моята събесѣдница, че хр. правосл. дружество съ вънкашни форми на децата не се занимава, а има за целъ да оформи у тѣхъ единъ християнски характеръ и мирогледъ, да ги приближи по-вече до Христа, да ги християнизира.

Раздѣлихме се. Отидохъ си въ къщи и мисля. — Наистина, има нужда отъ християнизирание не само на младежта, но и на възрастнитѣ. За тѣхъ даже тази нужда е по-голяма. Ето, госпожата е майка на три деца, заможна, интелигентна, а тя смътно знае и почти нищо не знае, що е длъжна да стори за своите рожби, за да бждатъ добри християни и добри българи. „Християнизирате младежите!“ говорятъ мнозина. Добро е това. Нужно е. Но не е само младежта, която чака своя свещеникъ, своя пастиръ — християнизаторъ, своя апостролъ. Нашата действителностъ е пѣстра и бледа. Цѣлятъ български народъ има нужда отъ още по-голямъ усилия на своите пастири и апостоли. Сатаната броди по нашата хубава българска земя, мобилизиралъ своя сонмъ отъ безбожници и материалисти, отъ учени — недоучени, отъ религиозни махичии и политически антихристичи, отъ продажници на вѣра и народъ. Семейството и училището, работилницата и фабриката, дори и народното събрание, гдето вѣчната истина и правда Христова често се забравятъ и игнориратъ,

всички сж на завоя, на кръстопѣта на живота и чакатъ своя пастиръ — християнизаторъ, своя апостролъ. Нашата земя плаче за днитѣ на мъчениците, за днитѣ на апостолицѣ . . .

Архимандритъ Софроний.

Хроника.

Честитимъ Рождество Христово на всички свои читатели. Нека всички, които се зовемъ християни, презъ текущата година се потрудимъ съ особено усърдие надъ буренаслагата божия нива — човѣшките души, та да се порадваме по-късно, че поне въ обществото на ония, що сж близо до божия домъ — църквата, поне въ тѣхното общество е настаналъ мирътъ на Христа. Силата на злото и отрицанието въ днешно време е грамадна. Искра се строго организирана борба на души съ души, за да победи доброто, любовта, мира въ живота ни.

Да се потрудимъ!

Програма. За Църковното Богослужение въ градските църкви презъ празниците Рождество Христово, Обрѣзание Господне и св. Богоявление.

1) Въ четвъртъкъ, 6 януарий 1927 год. (24 декемврий ст. ст.) четенето на Царските часове за Рождество Христово, ще почне въ 6 ч. сутринята, а следъ това ще се отслужи велика вечерня и св. Василиева Литургия.

2) Въ Петъкъ, 7 януарий (25 декемврий ст. ст.) на Рождество Христово, утрешната ще почне въ 6 часа сутринята съ отслужване на Божествената Литургия на св. Ив. Златоуста.

3) На 8 и 9 януарий (26 и 27 ст. ст.) Богослужението въ всички църкви ще се извърши по обикновения редъ.

4) Въ Петъкъ, 14 януарий (1 януарий ст. ст.) Обрѣзание Господне, утрешната ще започне въ 7 часа съ отслужване Божествената Литургия на св. Василия Велики.

5) 15 и 16 януарий (сѣбота и недѣля) Богослужението по обикновеному.

6) 18 януарий — вторникъ (5 ст. ст.) четенето на царските часове съ Василиевата Божествена св. Литургия ще почне въ 6 часа сутринята, следъ което се извършва Великиятъ Водосветъ.

7) 19 януарий (8 ст. ст.) на св. Богоявление въ 6 часа сутринята Божествената Литургия на св. Ивана Златоуста ще се свърши въ 9 часа.

8) Следъ отпустъ на църква при пълни процеси и заедно съ християнитѣ отъ дветѣ църкви, свещеницитѣ се събиратъ при аналоя дѣто ще бжде отслуженъ общъ водосветъ и ще бждатъ поздравени гражданитѣ и войницитѣ.

9) Сѣщия день вечернята ще е обикновена.

10) 20 януарий (7 ст. ст.) — Ивановъ день, св. Литургия ще се извърши по обикновеному.

3. януарий 1927 год

гр. Шуменъ.

Отъ Архирейското

Намѣсничество.

Ученичес. Християнско дружество при църквата „Св. Възнесение“ въ Шуменъ на втория день на Коледа вечерята въ църковния салонъ устройва духовна забава съ *коледна елха*. Канятъ се всички християни да присѣствуватъ,

Презъ изтеклата седмица за нѣколко дни нѣкои членове отъ братството при църквата „Св. Възнесение“ развиха похвална дейностъ за събиране парични и др. помощи. Събраха се около 7000 лева и много дрехи, обувци и пр. Всичко това отъ специални комисии се раздаде за празниците. Нѣкои семейства, следъ като сж дали въ каса ана братството своята лепта, сж поискали да имъ се посочатъ отъ братството по единъ или двама бедни хора, за които тѣ сами да се погрижатъ. Ние сме обхванати отъ радосни чувства предъ това общо раздвижване на добритѣ човѣшки сърдца. Богъ да награди онѣзи, които се потрудиха!

На 17. XII м. г. почина въ с. Яйлякьой, О. Пазарско, единия отъ тримата въ цѣлата околия, поборникъ опълченецъ отъ Шипченската епопея, Божилъ Георгиевъ (Бѣлия). Погребението му се извърши на слѣдующия день отъ младитѣ въ Тузлука свещеници Г. Овчаровъ и П. Ивановъ, като се отдаде на покойния заслужената данъ. Присѣствуваха всички ученици съ учителитѣ си и множество народъ отъ селата почитатели на всеизвестния въ тоя край Дѣдо Божилъ. Пѣ църковния хоръ Говориха свещ. П. Ивановъ и бившия учителъ Мар. Ивановъ. Речитѣ и на двамата съ съдържанието си трогнаха до душевенъ плачъ присѣствующитѣ и прѣпълниха сърдцата имъ съ любовъ къмъ правда, истина и себеприщание.

На 20 XII м. г. се отслужи тържествено молебенъ и

водосветъ въ новото здание за прогимназия въ с. Пазларь, О. Пазарско, отъ свещеницитѣ Г. Овчаровъ и П. Ивановъ. Присѣствуваха ученицитѣ отъ дветѣ квартални училища и прогимназията съ учителитѣ си, четирмата училищни настоятели и множество селяни. Свещ. Овчаровъ произнесе подходяща за случая рѣчь. Следъ него директора на прогимназията Г-нъ Д. Николовъ пожела уталожаване възбуденитѣ по постройка училищата въ това село партизански страсти и прикани селянитѣ къмъ единомислие и братски животъ.

Съобщава свещ. Г. Овчаровъ

Безъ кръстъ. Добрияновъ отъ в. „Миръ“ пише: Приятелю ме пита: — каква е тая актриса Миятева? — Богъ да я прости! — Зная, че е умрѣла, четохъ некролога, та затуй питамъ каква е: християнка, израилтянка, мохамеданка?

— Българка бе, българка, като мене и тебе: православна българка!

— Ами защо тогава Народния театръ е издалъ некрологъ за нея безъ кръстъ, както е прието за християни?

— Християни сж, християни, не сж . . . модерни хора. Може модата да е такава: да не се поставя кръстъ надъ некролозите!

— Ами питали ли сж умирающата дали тя се отрича отъ християнския кръстъ?

И безъ да чака да му отговоря приятелътъ ми добави:

— Азъ не вѣрвамъ да се намѣри християнинъ, да възприеме такава мода . . .

По скоро ще се намѣрятъ безбожници, които ще потърсятъ кръста Христовъ при смъртния си часъ. Който вѣвежда мода безъ да има съгласието напочиналитѣ, светостува.

Б. Р. Такава една „мода“, да не се поставятъ кръстове на некролози и въ Шуменъ се е появила. Нѣкои грипичащи се, когато издаватъ жалейка за починалъ свой другаръ, пишатъ вжтре за вѣтъра и мъглата, за „пролѣтъта“ и „сѣдбата“, но името на Бога строго се пазятъ да споменатъ, а така сжщо кръстъ на некролога да поставятъ. Види се, прави имъ удоволствие, докато сж млади и здрави, да отричатъ и воюватъ срѣщу Бога. Но той намира срѣдство да вразуми всѣкого.

Едисонъ Презъ тази година Едисонъ щѣлъ да отпразнува 80 год. отъ рождението си. Този човѣкъ, който има 3000 патенти за разни изобретения,

не мисли още да си пише Никакъ не искалъ да говори за така нареченото време „млѣко на старостъ“. Веднажъ великия изобретателъ билъ попитанъ действително не пие вино отговорилъ:

Никогащъ не (пия) употребявамъ (спиртни) напитки. винаги съмъ гледалъ да не за разсѣдка си бистръ възраст, която споделя надхвърля единъ вѣкъ.

Едисонъ се надева, както знае, да достигне нормална възраст, която споделя надхвърля единъ вѣкъ.

Препорѣчване на вѣки младежи, ученици и неученици, новоизлѣзлото списание 308ъ, органъ на съюза на православнитѣ християнски църкви, жества на учащата се младеж въ България. Въ списанието се обсъждатъ въпроси, които димно които вълнуватъ душите на младия човѣкъ — християнинъ. Застѣпени сж следнитѣ отдѣли:

1) Религиозно-философски, Религиозно-обществени, 3) Терапурно художествени. Прегледъ: библиография, хроника, дружественъ животъ. Материята, що се обсъжда въ списанието, е много сериозна, затова заслужава вниманието и на възрастнитѣ интелигентни хора. Годишенъ абонаментъ 40 лева. Всичко да се адресира до Б. п. Стоименовъ, ховната академия София.

О Б Я В Л Е Н И Е

№ 53

Настоятелството при църквата „Св. Три Светители“ гр. Шуменъ обявява, че тата енория при сѣщата, която тояща се отъ 400 къщи вакантна и дири кандидатъ свещеникъ.

Кандидатитѣ ще трѣбватъ предварително да се явятъ въ църквата ни на проповѣдь и на исповѣдане, а документитѣ си да пратятъ направо въ св. Шуменъ на удобрение.

гр. Шуменъ, 25 XII 1926

Отъ Настоятелството

Наромонахъ Христофоръ

Коледна елха

(легенда)

Въ тази света нощъ, въ която се родилъ Спасителътъ въ Витлеемъ, радвали се на това събитие не само гората, пастиритѣ въ полето, на които ангелитѣ възвестили, че се е родилъ Синъ Божий, и тритѣ мждреци на изтокъ, на които звезда една засвидетелствувала, че станало чудо, но и полските цвѣта и дървета, които растѣли около пещерата, въ които ясли лежалъ младенецътъ Исусъ, пазенъ отъ ангели. Всички искали да видятъ Младенеца и да го поздравятъ и се наклонили да надзърнатъ въ пещерата, която станала Божий храмъ. Вѣйки, листа, цвѣта — всички помръднали, зашумѣли, зашепнали; този шепотъ билъ изразъ, като молитвата на човѣка, на радостъ и

благодарностъ къмъ Твореца на свѣта.

Успѣли да надзърнатъ въ пещерата и да видятъ спящия Младенецъ три отъ дърветата, които били предъ самия входъ на пещерата: стройната палма, миризливата маслина и зелената елха. Радостниятъ шепотъ на тѣхнитѣ вѣйки и листа се засилилъ по-вече и по-вече и се излялъ накрай въ слова: „Да идемъ, казала палмата на маслината да се поклонимъ на младенеца Исуса и да Му поднесемъ нашитѣ дарове“. „Да дойда и азъ съ васъ“ — тихичко и скромно пошепнала и елхата. Презрително погледнали дветѣ горди дървета на скромната си сестрица, а после палмата казала: „Защо? Какво можешъ ти да предложишъ на Божественния младенецъ: ти имашъ само остри бодливи игли; даже сълзитѣ ти сж воняща смола“.

Бедната елха отстъпила смутено назадъ. Тя едва смѣла да хвърли страхливъ погледъ

върху прекрасния Младенецъ, който лежалъ въ яслитѣ, окръженъ отъ блѣскава свѣтина. Сѣ пакъ единъ отъ ангелитѣ, който пазелъ Исуса, чулъ разговора на дърветата, суровитѣ думи на гордата палма и съжалилъ бедната елха, и решилъ да ѝ помогне.

Палмата откъщила най-хубавия отъ върха си листъ и го сложила предъ яслитѣ. Това дати бжде за вѣтрило, прекрасни Младенецъ, и прохладата да ти навѣва презъ горещия день — казала тя. Маслината изпуснала отъ своитѣ млади вѣйки благоуханно масло, което изпълнило цѣлата пещера съ благоухание. Бедната елха гледала натъжена, но безъ завистъ; гледала какъ нейнитѣ сестри поднасяли своитѣ прекрасни дарове на младенеца Исуса. „Тѣ сж прави, си помислила тя — азъ съмъ много бедна и много недостойна да се покажа предъ очитѣ на прекрасния Младенецъ“. Тогава се приближилъ до нея

ангелътъ и ѝ казалъ: „Менъ ми е жалко за тебе и, защото ти въ своето смирение се унизи, азъ ще те въздигна и ще те направя по-благословена, отколкото сж твоитѣ сестри“. Ангелътъ погледналъ нагоре къмъ ясното синьо небе, на което блѣстели безчислено количество златни звѣздици. Той имъ кимналъ съ глава и тѣ една следъ друга слѣзли на земята и окичили зеленитѣ вѣйки на елхата, която сега изглеждала украсена съ множество блѣскави огънчета.

И ето събудилъ се Младенецътъ. Той не обърналъ внимание нито на прекрасния палмовъ листъ, който лежалъ у ногетѣ Му, нито на благоуханието, което пълнело пещерата, но Неговитѣ очи се спрѣли върху прекрасната, блѣстяща съ хиляди огънчета елха. Той радостно се усмихналъ и протегналъ своитѣ ржчици къмъ нея. Добрата елха била щастлива, щастлива и радостна, но никаква не се възгордѣла;

тя се стараела даже да освети съ блѣска си и своите сестри, които стоели сега срамени отъ страна, и отвърла по тоя начинъ на злото добро.

Тогава ѝ казалъ ангелъ нежно: „Да ти бжде това награда, просто зелено дръвце. Отсега ти ще бждешъ прославянъ деня, който се е родилъ нашия Богъ, Исусъ Христосъ, съ твоята чна зеленина и съ блѣскави си като звездички огънчета, които хората по цѣлъ свѣтъ ще палятъ всѣка година. Този свѣта благословена нощъ ти ще доставяшъ радостъ и дечицата, а на възрастнитѣ чисто сърдце ще напомня за златнитѣ дни на тѣхното детинство. Отсега това бжде твое призвание и твоя награда, прекрасно коледно дръвце!“

Прев. И. Г.